

De wilde ridderspoor is zoo blauw als voorjaarsviooltjes. Tegen dat ze uitbloeit, steekt ze haar sporen in de lucht als Shylock in zijn hevigste verachting zijn baard. Het is Sijtje een genot, haar handen in het koele groen te steken en het te voelen tegen haar bloote armen.

Wat is de tuin na de vacantie veranderd. De mais en de cichorei zijn hooger dan Sijtjes hoofd; de leeuwebekjes staan in volle fleur en de dahliaknoppen gaan open. De wind heeft in den nacht het loof geschud; op het deksel van de kolenkist liggen de roestbruine lepels van de kastanje. Af en toe vliindert een gouden iepblad naar omlaag. In den bewaarschooltuin ligt van de populieren het gulden vlies op den grond.

Sijtje raapt een in drieën gebarsten bolster van het grind. In het weeke zeemen bedje liggen twee glanzende kastanjes. Ze snijdt een tak van den boom en breekt er een blad af. Het is zoo groot, dat je er voor den regen wel onder schuilen kan, 't Is Sijtje, of ze de Herfst zelf in haar handen heeft.

Ze schikt de kers in het groene kannetje, de open kelken naar haar toe en zet ze op den richel. Uit de verte is het nu net, of de bloemen op den muur geschilderd zijn. Haar handen rieken nu zoo heerlijk, zoo pittig; ze draagt die herfstgeuren overal mee.

Als Sijtje het gordijn dicht trekt, tuimelt door een omhelzing van het raamkoord de roode geranium van de plank. Sijtje schrikt eerst; de aarde ligt verspreid, de trotsche bol leeggeschud.

Dan lacht ze en raapt de stukken op. Scherven beteekenen immers geluk.

O, op een dag als vandaag... nu de verwachting in de atmosfeer zoo groot is, moèt hij komen. Moèt hij komen kijken naar haar kleurenfestijn. Wie van kleuren houdt, kan zijn hart ophalen. Den vorigen dag hebben Sijtje en Erna een strooptocht door de duinen gehouden en haar buit gloeit Sijtje tegen: rose-roode kamperfoelie, citroengele vlasbekjes, oranje bessen van den duindoorn en vuurroode bottels van de duinroos. Sijtjes armen en handen zien er uit, of ze met haar sympathie uit den tuin aan het plukharen is geweest.

De roode begonia en de lila primula op de vensterbank bloeien zóó prachtig uit, of er nooit een eind aan den zomer komt.

Het kringetje collega's staat op de matten in de vestibule. Ze luisteren allemaal naar de nieuwe volontaire. Ze heet Hester en is een groot, koninklijk meisje, dat graag en makkelijk lacht. Dan toont ze haar sterke, witte tanden, die als rijstkorrels glanzen. Heur haar is van een kleur als de wilde kastanje, die Sijtje van het grint raapte. Een prins moet hij zijn, die om haar liefde durft dingen. Verbaan maakt veel werk van het mooie kind, in het begin om Sijtje te plagen. Nu is hij tot over de ooren verliefd. Sijtje kent de symptomen. Het mooie gezonde meisje lacht zijn verliefdheden weg — ze spot er mee.

Zou ze zoo blijven, vraagt Sijtje zich af. Zoo begonnen we allemaal.